

Somliga, såsom månen, Mercurius, Mars äro mindre, andra åter, såsom Uranus, Neptunus, Saturnus, Jupiter, äro större. Jupiter t. ex. är 1 234 gånger större än jorden; det skulle fordras 1 234 jordklots samfälda omfång för att bilda ett klot af Jupiters storlek. Jupiter är därjämte 310 gånger tyngre än vår jord, så att om man kunde lägga Jupiter på en våg, som vore tillräckligt stor för att rymma denna planet, skulle man i den andra vågskålen nödgas lägga 310 jordklot för att uppväga honom.

De skenbara företeelserna äro således mycket bedrägliga. Jorden, som vi bebo, har icke *ett enda* särskildt kännetecken, som skiljer henne från de andra världar, hvilka jämte henne deltaga i himlarnas harmoni.

Der första sanning, astronomin sålunda lär oss och om hvilken man måste vara fullt öfvertygad, om man vill förstå tingens verklighet, är, att *jorden sväfvat fritt i rymden*, utan stöd eller upphängningspunkt af något slag, och att hon icke har något upp eller ned, höger eller vänster, eller någon riktning i världsallettet. Om man icke befilitar sig om att fatta och göra klart för sig detta förhållande samt en gång för alla lägga på minnet, att vårt klot är en himmelskropp, som fri och rörlig sväfvat i den tomma rymden alldeles på samma sätt som de öfriga himmelskropparna, om man bevarar någon baktanke af det intryck, de skenbara företeelserna göra, ja, om man blott svagt och obestämdt tänker, att jorden skulle kunna vara världens grundval och uppehålla himme-